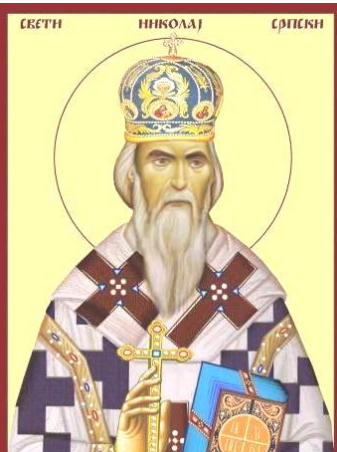

CINE ÎMI DĂ MĂRTURIE CĂ A ÎNVIAT HRISTOS?

Sf. Nicolae
Velimirovici,
icoană

Mai întâi de toate, îmi dă mărturie conștiința mea. Apoi, rațiunea și voința. *Conștiința* îmi spune: „Pătimirile cele atât de mari ale lui Hristos pentru binele și mântuirea oamenilor nu puteau fi răsplătite prin nimic altceva decât prin înviere și slavă nepământească.

Pătimirile negrăite ale Dreptului au fost încununate cu negrăită slavă. Acest fapt îmi dă mulțumire și pace”. *Rațiunea* îmi spune: „Fără strălucita biruință a învierii, întreaga lucrare a Fiului lui Dumnezeu ar fi rămas în mormânt, întreaga Lui misiune ar fi fost o nereușită”. *Voința* îmi spune: „Învierea lui Hristos mă mântuiește de șovăitoarea împleticire între bine și rău, și mă îndreaptă în chip hotărâtor pe calea binelui. Și, pe deasupra, îmi luminează în această cale, și îmi dă avânt și putere”.

În afara acestor trei glasuri care îmi mărturisesc din mine unul și același lucru, mai sunt aici și martori de încredere din afara mea: sunt aici slăvitele femei mironosițe, sunt aici cei doisprezece mari apostoli, sunt aici și ceilalți cinci sute de martori - toți care L-au văzut și L-au auzit după înviere, nu în vis, ci aieva, și nu vreme de un minut, ci patruzeci de zile în cap.

Îmi dă mărturie și acel înflăcărat Saul, cel mai mare prigonitor evreu al creștinilor; îmi dă mărturie că a văzut lumina Domnului înviat ziua în amiaza mare, și că a auzit glasul Lui, și că a ascultat porunca Lui.

De această mărturie Pavel nu a vrut să se lepede nici după 30 de ani, și nici în ceasul morții, când sabia lui Nero s-a coborât peste capul lui la Roma.

Îmi dă mărturie și sfântul Procopie, comandant de oști roman, care plecase să-i nimicească pe creștinii din ținuturile răsăritene și căruia în cale i s-a arătat pe neașteptate Hristos viu și l-a întors la Sine. Și în loc ca Procopie să-i taie pe creștini, s-a dat pe sine de bună voie să fie tăiat pentru Hristos.

Îmi mai dau mărturie mii de mucenici ai lui Hristos în temnițe, pe eșafoduri, de-a lungul a veacuri și veacuri, de la mucenicii Ierusalimului până la mucenicii Balcanilor și până în zilele noastre, la cei mai noi mucenici, ai Moscovei.

Îmi dau mărturie și toate sufletele drepte și bune, pe care le întâlnesc ades în viață și care se bucură când aud de Învierea lui Hristos din morți. Acest lucru răspunde conștiinței lor, le cutremură sufletul, le bucură inima.

Primesc mărturie și de la păcătoși și de la urătorii lui Hristos. Prin însuși faptul că ei, păcătoși și plini de răutate fiind, tăgăduiesc Învierea lui Hristos, eu dobândesc

încredință că lucrurile stau tocmai dimpotrivă. La orice judecată se cercetează purtările martorului, și după aceasta se măsoară cât prețuiește mărturia lui. Atunci când martorii trezvitori, cinstiți și sfinți afirmă: „Noi știm că Hristos a înviat”, eu primesc bucuros mărturia lor ca adevărată; iar când cei necurați, nedrepti și ne-sfinți tăgăduiesc Învierea lui Hristos, prin aceasta ei dau putere mărturiei celor dintâi și mai mult mă încredințează de adevărul Învierii Domnului meu: fiindcă ceea ce tăgăduiesc, din răutate tăgăduiesc, nu din cunoștință.

Îmi mai dau mărturie numeroasele popoare și seminții care prin credința în Hristos Cel înviat au înviat ele însele din sălbăticie întru cultură, din robie întru libertate, din mocirla imoralității și întunecării minții întru lumina fiilor lui Dumnezeu.

Și învierea poporului sârb îmi dă mărturie despre Învierea lui Hristos. Până și cuvântul însuși de „înviere” îmi dă mărturie despre același lucru: căci fără învierea lui Hristos nu ar fi existat nici cuvântul de „înviere” pe limba omenească.

Când Pavel a rostit pentru prima dată acest cuvânt în Atena cea cultivată, atenienii au fost uimiți și tulburați.

Și așa, fiilor ai lui Dumnezeu, vă heretisesc: cu adevărat, Hristos a înviat!

(Sf. Nicolae Velimirovici, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi*)